

متن پرسش

باعرض سلام و ادب خدمت شما استاد بزرگوار: استاد معظم فرمودید اگر انسان معنی خود را در ابدیت کشف نکند، معنی نبوت یا دین را، هر کار کنی نمی فهمد. آیا به دختر یا پسر چهل ساله که فقط تو خونه نشسته، بیعار وبی درد زندگی رو سپری میکنه، امیدی هست؟ اگر جای امید هست چگونه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! «هر آنکس ز دانش برد توشه‌ای / جهانی است بنشسته در گوشه‌ای». مهم آن است که ما در تنهایی‌های خود، خود را در نسبت با حضرت حق از یک طرف و با انسانیت انسان‌ها و محبت و ارادت به آن‌ها از طرف دیگر مدّ نظر داشته باشیم. حال مائیم و ابد ما. در شب جمعه ای در محضر آیت الله حسن زاده آملی «رحمة الله علیه» جهت خواندن فاتحه برای شادی روح علامه «رحمة الله علیه» به منزل حضرت علامه رفتیم. در همان اطاقی که علامه «رحمة الله علیه» درس می دادند، حضرت آیت الله حسن زاده یادی از ایشان کردند و فرمودند: «یکی از کلمات دلنشین حضرت علامه طباطبایی «رحمة الله علیه» این بود که: «این عناوین دنیوی اگر وفا و دوام داشته باشند، تا لب گور است و نوعاً هم بی وفا هستند، بعد از آن ماییم و ابد ما، بعد از آن ماییم و ابد ما»، و با این جمله و تکرار آن هم خودشان به فکر فرو می رفتند و هم حاضران را به فکر می کشاندند.

عمده آن است که در آن حیات زیبا و ابدی با دست پُر وارد شویم و برای سفر به آن عالم خود را مجهز کنیم حضرت مولی الموحّدين علی بن ابی طالب «علیه السلام» در هر شب پس از نماز عشاء روی مبارك خود را به سوی مأمومین بر می گردانند و با صدای بلند این جمله را گوشزد می‌کردند که: «تَجَهَّزُوا رَحِمَكُمُ اللَّهُ، فَقَدْ نُودِيَ فِيكُمْ بِالرَّحِيلِ» ای مردم! که خداوند رحمتش را بر شما ارزانی دارد، مجهز شوید جهت سفر آخرت که بانك حرکت به سوی آن دیار در بین شما سر داده شده است. و در ادامه این شعر جناب عطار را در آن جلسه قرائت کردند:

با خرد دوش در سخن بودم	کشف شد بر دلم مثالی چند
گفتم ای مایه همه دانش	دارم الحق ز تو سئوالی چند
چیست این زندگانی دنیا	گفت خوابیست یا خیالی چند
گفتمش چیست مال و ملک جهان	گفت درد است سر و وبالی چند
گفتم اهل زمانه در چه رهند	گفت در بند جمع مالی چند

گفتم این را چه حالتست بگو
گفتم او را مثال دنیا چیست
گفتمش چیست کدخدائی گفت
گفتم این نفس رام کی گردد
موفق باشید

گفت غم خوردن و ملالی چند
گفت زالی کشیده خالی چند
هفته‌ای عیش و غصه سالی چند
گفت : چون یافت گوشمالی چند